

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

A méhészetre vonatkozó közlemények
a „Méhészeti Közlöny” szerkesztőségéhez
ezimzendők.
Kolezsvár, (Belmagyaruteza 2. sz.)

Rendes tagok 2 frt, körli tagok 1 trtot
fizetnek,
melyért a „Méhészeti Közlöny”-t
ingyen kapják.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Az erdélyrészi méhész-egylet közgyűlése 1891 jan. 31.

Midőn az egyletek életében annyira fontos közgyűlési jelentéseket olvassuk, bizonyos sablonszerűséget veszünk észre, a mi az emberi társadalmi érdekek közösségére vall. Nem is lehetséges, hogy egyik egylet a másiktól teljesen izoláltan megéljen. De a sajátosság mégis meg van mindenikben, meg van annyira, hogy az ismertető jelleg végig huzódik egész működésén, sőt elragad az egyes tagokra is.

Ily sajátossága van az erd. r. méhész-egyletnek is, s ez az, hogy tagjai önmagokról csak másod sorban emlékeznek meg s a zászlóra kitűzött jelszót nem ajkukon, hanem sziveikben érzik, s e jelszót, melyet az egyletnek zászlójára a nagyevü és dicső Bánffy-knak egyik méltó sarja — egyletünk mostani szeretve tisztelt elnöke — saját kezével irt fel: **„A kitartó munka mellett csak előre!”** minden körülmények között érvényesíteni törekednek.

Mit és hogyan végez az egylet, azt az elnöki megnyitó és a főtítkári jelentés részletesen tüntetik fel, mi itt a gyűlés lefolyásáról emlékszünk meg s adjuk a még érdekesnek mutakozó adatokat a következőkben.

A gyűlés, melyen nagyszámu közönség vett részt, kiknek sorában ott láttuk Bodor László I. alelnököt, Gebhardt Döme pénztárnokot, Gazsi Józsefet, Kovács Bélát, Csiki János Józsefet és Lu-

Az „Erdélyi Gazda” önálló melléklete

kácsot, Benkő Benedeket és nejét, Lázár Ödönt és nejét, Dr. Kömives Gerőt, Kalmár Antalt, Körösy Józsefet, Portik Endrét, Gál-falvy Istvánt, Ekardt Aristidest, Nagy Dánielt, Vári Albertet és még többeket nagy számban — Báró Bánffy Ernő elnök ő nagysága egy, a lapunkban már közölt széles látkörrel és meleg érdeklődésről, de különösen mindeure kiterjedő figyelemről tanuskodó szép beszéddel d. u. 3¹/₂ órakor nyitotta meg.

A beszéd nagy hatást keltett s annak elhangzása után a mindvégig figyelmesen hallgató jelen levők élénk éljenzésben adtak érzelmeiknek kifejezést. Majd a vidékről beérkezett megleghangu üdvözeteket és táviratokat olvasta fel főtitkár Szentgyörgyi Lajos. Nevezetesen: Sötér Kálmántól a nagy írótól, Borszéky Soma és Gergely Kálmántól, a testvér egyesület alelnökeitől, Grand Miklóstól, az ország legelső méhésze és m. kir. méh-felügyelőtől, Chorus Gyulától és a meg nem jelent vidéki körök elnökségeitől.

Ezután olvasta a buzgó főtitkár évi jelentését, melyet lapunk más helyen közöl. Eme jelentés kiterjeszkedik az egyesület életére befolyással bíró minden mozzanatra s ezért azt meleg figyelemmel hallgatta végig a közgyűlés, majd elismerő köszönetet mondott a fáradhatatlan főtitkárnak, ki elismerésre méltó buzgósággal szenteli erejét és idejét a méhészet ügyének s különösen a vidéki körök létrehozásánál elévülhetlen érdemeket szerzett.

A zárszámadás és költségvetésről a mi tapintatos finanszministerünk Gebhardt Döme pénztárnok olvassa fel jelentését, melyből a következő adatokat említjük fel:

1. 1891-ben volt a tiszta bevétel: 1551 frt 31 kr.,; pénztári áthozat 1890-ről: 113 frt 12 kr., a takarékpénztárból kivett betétek: 345 fr. *Együtt az egész bevétel: 2009 frt 43 kr.*

1891-ben volt tiszta kiadás: 1652 frt 68 kr.,; takarékpénztári betétek: 356 frt 25 kr.,; pénztári átvitel 1892-re 50 kr. *Együtt az egész kiadás: 2009 frt 43 kr.*

2. Költségelőirányzat 1802-re:

a) Bevétel 1100 frt.

b) Kiadás 2150 »

Fedezetlen 1050 frt.

Itt megjegyzi pénztárnok, hogy a folyó bevételek fedezik ugyan a folyó kiadásokat, de minthogy ez évben a Budapesten

tartandó kiállítás és nemzetközi gyűlés 400 frttal előirányoztatott, a régi időkből függő tartozások pedig a mintatelep vásárlása, építés és berendezés idejéből jött át: ezeknek törlesztéséről is gondoskodni kell.

3. A tagmozgalom 1891-ben igen kedvező, mert míg 1890. év végéig csak 895 tag lett beírva, ezen szám 1891-ben 1411-el szaporodott, úgy hogy decz. 31-én 1036-ra, de azóta is már jelentékenyen (közel százszal) szaporodott.

Érdekes kimutatást terjeszt elő pénztárnok arra nézve is, hogy hol és minő arányban vannak egyesületünknek tagjai. E szerint alig van megye nagy Magyarországon, hol egyesületünk lapját, a Méhész. Közlönyt, ne olvassák; de érdekes különösen az, hogy olvasóinknak egy negyede a Királyhágón tuli nagy Magyarországra esik; de vannak olvasóink: Horvátországban, Ausztriában és Romániában is, a mi mindenesetre örvendetes és felemelő jelenség.

4. Részletesen tünteti fel az egyleti vagyont, s az ezen czélból összeállított leltár szerint van:

a) Szaklapok és szakkönyvekben	134	frt	48	kr.
b) Telek és házértékben	1553	»	32	»
c) Pavillon és méhesekben	1227	»	53	»
d) Méhlokokban	85	»	66	»
e) Méhészeti, eczetgyártási és vegyes eszköz.	187	»	49	»
f) Méhcsaládokban	265	»	—	»
g) Mézterményekben	346	»	75	»
h) Különféle vegyes értékekben	518	»	38	»
Összesen	4318	frt	61	kr.

Mindenesetre oly eredmény, mely — tekintve az egyesületek nehéz küzdelmeit — úgy egyesületünk költségeit, valamint a központban működőket is kielégíthet és megnyugtathat.

Most pedig a pályamunkákra vonatkozólag tesz a bizottság részletes jelentést, mely szerint a beérkezett egy pályamű oly tárgyat dolgozik fel, mely a méhészet gyakorlati értékesítésére való tekintettel is elismerést érdemel, — de az eredményt véve figyelembe, szintén arról tesz tanuságot, hogy a pályamunkákra való pályázati hirdetések az ügy fejlesztésére igen üdvös szolgálatot tesznek. Helyeslő tudásul vétetik ezért a bíráló-bizottságnak azon intézkedés, hogy Hafl Dezsőnek az első díj kiutaltatott, s ezzel

kapcsolatban kimondatik egyuttal az is, hogy jövőre a pályadíj ísmét kitűzessék.

A budapesti nemzetközi kiállításra és gyűlésre vonatkozólag jelenti Bodor alelnök, hogy a választmány már az előleges intézkedéseket megtette s az azon való részvételt egyletünkre nézve oly erkölcsi kötelességnek tekinti, mely elől kitérnünk egyáltalán nem volna tanácsos. Elhatározott azért, hogy a részvétel még azon esetben is érvényesíttessék, ha — a mit reményelni nem is lehet — a földművelésügyi miniszter úr tőlünk a segílyt megtagadná. Megszavaztatik azért e célra 400 frt a rendes bevételekből mint minimális összeg. A választmány által kiküldött rendező bizottság: Bodor László I. alelnök, Szentgyörgyi L. titkár, Gebhardt Döme pénztárnok és Turcsányi Gyula szerkesztő személyeikben megállapítatik, kik egyuttal az egyletet is képviselik. Ezekhez csatlakoznak még: Gazsi József, Kovács Béla, Lázár Ödön és Benkő Benedek M.-Ludasról.

Ezután jelenti főtitkár, hogy a belválasztmányból 2 tag eltávozott, kiknek helyére egyhangulag megválasztatnak Kovács Béla tan. képezdei tanár és Körözszi József ref. tanító tagtársak.

Kimondatik végre, hogy az egyleti könyvekhez és szaklapokhoz való könnyebb hozzáférhetés tekintetéből a könyvtárnoki tiszt-ség a mindenkori szerkesztőre ruháztassék.

A közgyűlés tárgyai ezzel le lettek volna tárgyalva. Ámde a buzgó főtitkár közfigyelem mellett tett még a választmány, illetve saját maga nevében indítványt, a melyeket itt szószerint közlünk:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Néhány nap előtt s ugy a tegnap tartott ig. választmányi gyűlésünkben igen nagy lelkesedés nyilvánult az iránt, hogy pár kiválóbb méhésztekinetély választassék tiszteletbeli taggá.

Két ilyent van szerencséje az ig. választmánynak a tisztelt közgyűlés szives figyelmébe ajánlani:

az egyik, igaz, hogy nem gyakorlati méhész, mert idejét annyira igénybe veszik a méhészeti ügyön kivüli más gazdasági ügyek, hogy teljesen nem jut kaptárvizsgálásra, rajfogásra s más ilynemü dolgokra drága idejéből; — de hogy mégis épen ez az egyik az, a ki nélkül bizony-bizony még félmunkát sem végezhetnénk; a kinek ujjai, karjai benyulnak mindnyájunk munkájába,

a kik e téren dolgozunk, s messzelátó szelleme bort, búzát, tejet, mézet s tudná Isten mi minden jót és áldásost termel még álmában is számunkra, s a ki mióta székét elfoglalta, napról-napra észrevehetőbb a javulás az ő dicső nevéhez fűződő szakmánkban. E nagy méhészt, ki szellemével, atyai jóindulatával mindannyiunkat átölel, ez országunk legelső gazdája, legelső méhésze a földművelési miniszter gróf Bethlen András úr ő nagyméltósága, kit mély hálával és tisztelettel ajánl ig. választmányunk egyletünk tiszteletbeli tagjává.

Tisztelt Közgyűlés!

Egy másik — s ez már elméletileg és gyakorlatilag is hazánk egyik szintén legkiválóbb méhésze s hozzá egyesületünknek úgyis mint lelkes buzgó külválasztmányi tagja s úgyis mint egy testvéregyletnek nagyérdemű igazgató alelnöke, a ki a szó szoros értelmében — hogy nagyobbat ne mondjunk — országos tekintély e téren is, s a ki bölcs belátásával akkép tudja irányítani az ügyek menetét, hogy mindenütt áldás kél nyomaiban. E nagy üggyársunk Vámosy Mihály méh. egyl. ig. alelnök és budapesti ev. ref. főiskolai igazgató tiszteletbeli taggá választását teljes tisztelettel ajánlja a választmány a tisztelt közgyűlésnek.

Tisztelt közgyűlés!

Szaporítsuk meg e számot még egygyel. Nincs erre ugyan megbízó levelem; de erős meggyőződés az, hogy e 3-diknak csak nevét kell említenem s akkor bámul el a tisztelt közgyűlés, hogy hát ez még nem tiszteletbeli tag? S tulajdonképen nem is úgy van; mert hisz ő nagyon régóta tisztelt és forrón szeretett tagunk s egy oly dolgot végez — bámulatos scrupulositással, de hozzá szeretettel és időt, fáradságot nem kimélő buzgalommal, — hogy mondom, csak nevét kell említenem s bizonynyal harsány éljenzés üdvözli abbeli kérésemet, hogy őtet, Gebhardt Dömét, iktassuk tiszteletbeli tagjaink díszes sorába.

Ezzel a gyűlés véget ért és a felsorolt események a zavar-talan jó hangulatot biztosították is. Ámde csak ritkán teljesen fellegtelen az ég! Így a mi közgyűlésünket is felettébb megzavarta azon mindnyájunkat lehangoló körülmény, hogy szeretve tisztelt elnökünk, ki már előbb is napokig betegeskedett, rosszullét miatt kénytelen volt a gyűlésből távozni s az elnöki székét Bodor L. I. alelnöknek átadni. A gyűlést tehát azzal zártuk, hogy a nemes

bárót éltetve, kívántunk neki zavartalan boldogságot, virágzó egészség mellett hosszantartó életet.

Gyűlés után — régi jó magyar szokás szerint — elmentünk egy kedélyes vacsorára a »Nemzetibe«, hol a felköszöntők hosszú sorát Szentgyörgyi L. kezdte meg, az egyletnek új tiszteletbeli tagját — mert hisszük, hogy elfogadja — Gr. Bethlen földművelési minisztert, utána mindjárt az altitkár Dr. Kőmives br. Bánffy Ernőt, egyletünk tisztelt elnökét meleg szavakban éltetve, — utánnuk Bodor L. a nőkre, — Kőmives Bodor Lászlóra, Szentgyörgyi L. az új választmányi tagokra: Kovács B. és Körözi J.-re, Benkő Benedek a főtitkára, — Bodor L. a szerkesztőre, — Turcsányi Gy. Gebhardtra, azután a tiszteletbeli tagokra és körökre s az azok buzgó ügyvivőire, majd Voith G.-re, Csiky J.-ra, Horváthra stb. stb. emeltek poharat. A kedélyes együttlét után pedig ki-kí szívében e jelszóval: »A kitartó munka mellett csak előre!« — távozott csendes magányába és a munka mellé.

Turcsányi Gyula.

J e l e n t é s

az erdélyrészi méhész-egylet ig. választmányának az 1891. évi egyleti működéséről.

Szentgyörgyi főtitkár által.

(Az 1892. évi január hó 31-én tartott közgyűlésen.)

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Megérnünk engedte a Mindenható ismét a napot, a melyen alkalmunk nyilhatik viselt dolgainkról újra elmondani egyet-mást, a mit tulajdonképen, mint önérzetes megbizottak, egyebütt és más körülmények közt nem is találánánk egészen helyén valónak nyilvánítani, — nehogy dicsekvőknek, önhitteknek bélyegeztessünk.

Itt azonban, egymás közt, nem tartózkodunk őszintén és bizalmasan jelezni a mult évnek egyesületünkre tartozó historikumát s a mélyen tisztelt megbizóinkra nézve érdeklőbb mozzanatokat.

Már a megelőző egyli. évet záró közgyűlési momentum oly lelkesítően hatott igazgató-választmányunkra, miszerint lehetetlenség lett volna a már jóformán kipróbált tisztikarnak szintén a munkát nagyon is becsülni tudó választmányynal nem úgy munkálni, mint

a hogyan azt a teméntelen akadályok, nehézségek közt is tenni igyekezett, érvényesíteni törekedett.

Igen! Mélyen tisztelt és szeretve becsült elnökünk ő méltósága volt az, a ki — habár családi körülményei folytán akadályoztatott közgyűlésünkön jelen lenni, — buzdító, lelkesítő levelében s táviratában s azzal kapcsolatos szép alapítványával oly lelkesültséget öntött a vezérférfiakba, hogy az — a mindnyájunk által jól ismert »keleti csillag« képében — az az egész év folytán lelki szemünk előtt lebegett, s újabb meg újabb munkásságra serkentett.

De, a mint mondani szokták, t. i. hogy a csapás, megpróbáltatás nem jár egyedül, úgy, tapasztalhattuk — s mi épen tapasztaltuk is — miszerint az égi áldásból is kijut, noha sokkal ritkábban, de néha párosával s még többszörösen is,

Ugyanis, kimondhatatlan öröm lepett meg, a midőn Budapest központból egyik testvéregylet — a »M a y a r M é h é s z e k E g y l e t e « — egyik kimagasló egyénisége, annak egyik fáradhatatlan alelnöke, Borszéki Soma, nyug. miniszteri tanácsos s egyesületünknek is egyik buzgó külválasztmányi tagja tisztelte meg közgyűlésünket kiválóan nagyrabecsült jelenlétével.

De meg az a körülmény is, hogy ez alkalommal számoltunk el egyeletünk 10 éves multjáról; s a mint a tény mutatja, oly multtal, a melylyel nemcsak mi lehetünk megelégedve, de az ismert nagy méaészvilágban is, hogy egyebet ne mondjunk, ismertté tettük egyesületünk nevét, életjelt tanusító hasznos ténykedés által.

Mindezek, mondom, oly lelkesültséget öntöttek tisztikarunk és ig. választmányunkba, hogy az a mai napon tartott közgyűléssel befejezett egyleti év összes tartalmára áldásos hatást gyakorolt.

S hátha még mindezek koronájául azt a mindjárt az év elején történt fölemelő momentumot vesszük, miszerint kedves kis hzarászünknek Istentől áldáskép adott földmívelési minisztere, gr. Ethlen András úr ő nagyméltósága, 400 frt államsegélyben keskedett részesíteni egyesületünket, — oh, nem-e kellően bő ayag arra, hogy a különben is mindig hangoltan álló munkakedv háványozott erőt nyerjen s határt nem ismerő nemes tevékenysére ösztönözzen mindannyiunkat?!

Legyen áldott édes hazánk e *legelső gazdájának* minden lépé, nemes lelke sugallatának, önzetlen ténykedésének, határtalanul

boldogítani akaró törekvéseinek már eddig is példát alig ismerő sikerében találja meg örömét, jutalmát, boldogságát!

Nem nyerhettük meg ugyan egészben a kért segítyt, mert nem jutott. De teljes kilátásunk van arra, hogy hovatovább fokozott mérvben segít ő Nnnga a mi anyagi ügyetnk megoldásában.

Még ugyan a jövő dolga, de mégsem hallgathatjuk el már most lelki örömünk nyilvánulásának hangot adni azon egész méhészt világra kiható, s nemes ügyünket teljesen megvilágító elhatározását jelezni ő Nagyméltóságának, miszerint az év folytán czélba vett s a következő év nyarán meg is valósítandó német, osztrák és magyar méhészek Budapesten tartandó kiállítással kapcsolatos vándorgyűlésének protektorságát is kegyeskedett elvállalni. Oly tény, a mely minden szónál világosabban, hatalmasabban, s hogy úgy szóljunk, meggyőzőbben beszél, s egymagában teljes biztosítéka annak, hogy magyar méhészetünk ragyogó napja a lát-határra immár elérkezett s a gr. Bethlen András nevével elválhatatlanul összeforrott.

S mi itt, a nagy Magyarország »keleti kis csillaga« épen nem eshetünk kétségbe sorsunk teljes fölvirágzása, önzetlenül teljesített nemes munkánk sikere teljesülése fölött, mert e nap, mint kis hazarészünk drága fia, a természeti törvények kapcsán s első sorban a mi kis munkásainkat csalja ki a dús mezőkre, s aztán tovább-tovább hazánk legszélsőbb nyugati pontjairól.

Legyen felhőtelen, hosszú ez áldott napunk drága élete! hogy érje meg páratlan buzgalmának s már is annyira észrevehető lelkes fáradozásainak sikerét s ebben azt a méltó jutalmat, melyet hálás nép szokott nyújtani áldásos működésü vezetőinek.

S hogy minket s illetve egyesületünket valóban a Gondviselés jobb keze véd és hordoz, nem egy másik világos bizonyítéka az, hogy egyesületünket az első perctől fogva oly kezek s illetve oly nemes szívek és főkelt lelkek vezették és vezetik, a melyik már »nagy« születésüknél fogva nagy dolgokra praedestináltak. A kik jelen voltunk kis »köpünk« létesítésénél, annak népettetésénél s illetve szervezésénél és később mind jobban-jobban értendő megizmosodásánál, jól eső s örökre hálás és kegyeletes érzel gondolunk rá arra a nagy vezérünkre, a ki 1880. deczember 24-től 1888. ápril 29-ig táplált minket tanácsával, kalácsával, intézte kü-

lönösen ott fölnt a miniszteriumban is mint orsz. képviselő nehéz ügyeinket lankadatlan, fáradságot nem ismerő odaadásával, s még elhunytában is boldogított. — Áldott legyen emlékezete! — mert halálával ért, közel két évig tartó mély gyászolásunk enyhítéséül a főnixsz-hamvakból az ő méltó utóda, kiválóan nagyra-becsült s nagy tekintélynek örvendő derék fia Ernő báró úr ő méltóságában, a mi mélyen tisztelve szeretett jelenlevő elnökünkben határtalan ügybuzgalommal és lelkesedéssel megáldva — kikelt az új vezér, nagy Álmosunk vitézlő Árpádja s hordoz minket tejjel-mézszel folyó mezőkön, már is számbavehető sikeres eredményekkel.

Ő az, a kinek szives közbenjárása, szeretetteljes bánásmódja fönn és alatt annyira érvényesül Egyesületünk érdekében is, miszerint szánásándékosan kell keresnünk a kedvező alkalmat, hogy azt teljes szívünk meleg érzetéből, mint a tisztikar és ig. választmány hő kijelentését nyilváníthassuk.

Ritkán lehetett ugyan szerencsénk az év folytán gyűléseinkben, bokros elfoglaltsága s családját s őt magát is végzetlenül lesújtó drága leánya elhalálózása miatt, a mely gyászban egyesületünk előljárósága is, s őszintén mondhatjuk, hogy szerény Közlönyünk minden olvasó tagja őszinte fájdalommal osztozott és osztozik; de valahányszor közölni óhajtottunk egy s más dolgot, nehezebb ügyeinkben bölcs tanácsáért folyamodtunk, csak mi tudjuk, hogy kivel áldotta meg az Isten továbbra is Egyesületünket, a kik e meleg és igazi humánus bánásmódnak, tapintatos, bölcs tanácslásnak közetlen tanui lehetünk.

S tisztelt közgyűlés! Ha már ez így van, a mint azt bátor voltam az ig. választmány nevében előterjeszteni, s még hozzá vesszük tisztikarunk s illetve ig. választmányunk tagjainak az ügy iránti, de egymás személye iránti példás szeretettel társult tiszteletét, becsülését is, s ha nem méltóztatik a tisztelt közgyűlés szerénytelenségnek venni, biztosítani bátorkodunk, hogy megnyugvással hagyhatja továbbra is a biztos mederben levő munkát a kipróbáltak kezében, mert a mint igaz az, hogy a capite foetet piscis, igaznak marad az is, hogy jó vezérnek csakis egyetértő derék közvitői lehetnek.

Igazgató választmányunk tehát, a midőn mélyen tisztelt elnök

úr ő méltóságának eléggé nem méltányolható és meg nem köszönhető munkásságáért hálás köszönettel adózik, meg van győződve a felől, hogy a tisztelt közgyűlés tisztelt tagjai is szíves örömezt osztoznak a köszönetnyilvánításban s őszinte szívvel kívánják, hogy az Isten tartsa meg sokáig hazánk egén, egyletünk élén erőben, egészségben s őrizze meg őt s drága ővéit szerencsétlen változásoktól! Legyen boldog éjjele, nappala! S boldogító minden munkája! Éljen hazánk és ővéi javára, boldogságára sokáig, — sokáig!

Igazg. Választmányi rendes üléseinket két havanként pontosan megtartottuk s ezek számát a 8 rendkívülivel 14-re emeltük, s ez üléseken legnagyobb részben a Bodor László I-ső alelnök elnöklése mellett 298 határozatot hoztunk. Hivatalos levelezéseink száma: a főtitkári 899, az I-ső alelnöké 221, a pénztárosé 640, a szerkesztőé 486, együtt 2246.

A választmányi munkálkodásokon kívül igen üdvös és hasznos dolgot teljesített központi elnökségünk az által, hogy a vidéki »körökhöz« időnként utasító, oktató átiratokat menesztett, s a hol csak olyannak vélte a talajt, újabb meg újabb »körök« alakításán fáradozott, és nem is ok nélkül, minthogy a lefolyt évben is 3 körrel gazdagodott Egyesületünk, t. i. a kalotaszegi és »Nagyfalusi« (hétfalu) s ez év és hó 5-én a Benkő Benedek és Horváth János kedves üggyársaink páratlan buzgalma folytán a maros-ludasi kiválóan életre való körrel, a mely már e hó 19-éig 38 tagra növekedett, s e 3 együtt 100-nál több tagot hozott.

A sikeresnek tapasztalt estélyezéseink is kellő látogatottságnak örvendettek s november elejétől április elejéig, egy pár kivétellel, minden szombaton megtartattak szokott helyiségünkben, a gr. Mikó palotában, melyet az erd. g. egylet szíves jóságából nyertünk meg ez évben is. Mely szíves jóságáért e helyen is a mélyen tisztelt ig. választmánynak hálás köszönetünket fejezzük ki. S kérjük, hogy e köszönetünket a t. közgyűlés is ossza s bizza meg az ig. Választmányt, hogy ez jegyzőkönyvileg, illetve átiratban is hozassék a g. egylet becses tudomására, kérve ugyancsak azon köszönőiratban a teremnek s avval járó szükségeseeknek a beállott újévre is szíves átengedését.

A téli estélyezések lejártával következett a gyakorlati oktatás künn a szabadban, az egyesület méntelepén, a hol Dr. Kőmives

altitkár és méhes-igazgató osztogatta, mind nagyobb-nagyobb érdeklődés mellett, a méh. tanulmányokat az ő megszokott s igen megragadó kedves modorával. Nem volt nap, hogy újabbnál újabb hallgatók, érdeklődők ne keresték volna fel ez aranyos száju mesterünket. De észrevehető volt ez érdeklődés tagjaink szaporulatában is, mert 200-nál magasabbra emelkedett ez évben Egyletünk népesége. Pedig nemcsak itt, de Gehardt, Bodor, Csiki J. József, Zágoni (Albu) József, Turcsányi, Szentgyörgyi, Lázár Ödön, Tóth Tamás, Nagy Dániel, Orbánné ő nagysága s több más társainknál is bőségesen jelentek meg a méhészet iránt érdeklődő, tanulni vágyó ügyfeleink.

Vidéki köreink is igen szép munkásságot fejtettek ki, úgy a maguk dolgaiban, mint újabb meg újabb tagok körükbe vonásával. Első sorban kell megemlítenünk a szamosújvári, székely-kereszturi, korodi, hom.-szt.-márloni, b.-hunyadi és miklósfalvi, s aztán mindjárt az Udvarhely városi, Székesfehérvár vidéki, erdői, segesvári, nagyfalusi és m.-ludasi köreinkről, mint a melyek, körülményeikhez képest, igyekeznek tért hódítani s a hasznos méhészetet lehetőségig általánosítani.

E tekintetben, hogy Abend András kerületi méh. tanárunkat is jómennységben illeti elismerés, arról Egyesületünk igazgató válaszmánya szives örömet tanuskodik. Van is jutalma ezért Abend tanárnak, mert bár merre jár, bár hol jelenik meg, kiváló szivességgel fogadják s látják el; mert tudják, a hol már ismeretes, hogy tőle alapos ismeretet szerezhetnek. Ugy és annyit tanít ő néhány percz alatt, hogy már avval neki indulhat egy tisztább felfogásu kedvet nyert üggyársunk a mézzel folyó Kanaán földjének. Fogadja tehát ő is Egyesületünk elismerésének nyilvánítását.

Több ülés és gyűlésezés foglalkoztatta ig. Válaszmányunkat a Magyar méhészek egyesülete által aug. 9., 10., 11-én rendezett temesvári méh. kiállítás ügye, minthogy azonban kissé elkésett időben lettünk a részvételre felhiva, és különösen finanziaális okok miatt, mint kiállítók teljességgel nem vehettünk részt. A képvisletésről azonban gondoskodva lett a Gebhardt pénztáros, Turcsányi szerkesztő és Szentgyörgyi főtitkár személyében, kiknek referádái Közlönyünk aug. 15. (16. sz.), szept. 1. (17. sz.) és szept. 15. (18. sz.) számaiból ismeretesek. Mindazonáltal e helyen is őszinte öröm-

mel emlékszünk meg, mert e testvér egyesület, édes hazánk ez úttörő egyesülete e 19-ik kiállítással kapcsolatos vándorközgyűlésén valójában lélekemelő dolgokat produkált, élén avval az emberrel, a ki e téren alig másfél évtíz előtt édes hazánkban az első barázdát hasította mint egyszerű néptanító s ma már csaknem az egész ország méh-mezeje az ő bámulatos crélye, lankadatlan buzgalma következtében csaknem egészében mivelés alá került. Hálás elismeréssel kell hát adóznunk ez igazában megtermett, erős akaratu és szívós kitartásu férfinak, hisz ő a mi országos fejünk; de ő szívünknek is igazi szeretett barátja. Legyen hát övé e mostan is teljesen sikerült kiállítás és impozáns közgyűlés sikereért a főérdem és elismerés.*

Nem hallgathatjuk el azonban, sőt kiváló kedves kötelességünknek ismerjük őszinte tisztelettel és hálával emlékezni meg az egyesület vándorgyűlésének ama tiszta, önzetlen barátságot tanusító tényéről is, miszerint egyesületünk két szerény napszamosát Bodor László I-ső alelnököt és Szentgyörgyi Lajos főtitkárt, általános lelkesedéssel a magy. méh. egyesület tiszteletbeli tagjává választotta.

Hogy e főlemelő tényben Egyesületünknek helyes uton járása s ebből folyólag a kollegiális jó viszony nyilvánul, önként értendő. S éppen azért, mert, habár szerény személyekben, egy teljesen megizmosodott testvér öleli, ily nemes tény által, keblére a másikat, hatványra emeli bennünk a munkakedvet, törekvést, hogy jól választott utunkon célunkat minél jobban-jobban megközelíthessük. S azon leszünk, hogy a jó testvér szeretetét, bizalmát s őszinte elismerését mind jobban-jobban kiérdemelve, hasonló szeretet, bizalom és ragaszkodással viszonzhassuk.

Egyletünk évi végzett munkájának orosziónrészcéért, — habár többi tisztviselőink is elismerésre méltólag ténykedtek, most is a Bodor László működő I-ső alelnököt és Gebhardt Döme pénztárnokunkat s a fáradhatatlan, lángbuzgalmu Turcsányi Gyula szerkesztő tisztelt barátainkat illeti a hála és elismerés, a kik valóban méltók arra, hogy nekik a tisztelt közgyűlés is elismerő köszönetét nyilvánítsa s őszintén kívánja, hogy Isten ahhoz az odaadó lelkes munkálkodáshoz adjon nekik erőt és jó egészséget.

* * *

* Mondanunk sem kell, hogy itt Grand Miklósról, a m. kir. méhészfelügyelőről van szó. Szerk.

Az egyleti tagok szaporulatáról, pénztár- és más vagyon-állásról Gebhardt Döme pénztárosunk tüzetesebb jelentést terjeszt elő s épen azért én ezzel nem fárasztom a tisztelt közgyűlés türelmét. Csupán annyit kívánok jelezni, hogy eddig sorakozott tagjaink száma közel 12 száz, s az egyleti vagyon 4 ezer forintnál nagyobb, s hogy már ez új évben száznál többel szaporodott egyleti tagjaink száma.

Jól eső érzéssel említjük föl vidéki köreink lelkes, buzgó munkavezetőit is, kik annyira megkönnyíteni igyekeznek a központiak dolgát s oly nemes korteskedést üznek új társak toborzásában. E gazdag névsorban első helyen tündökölnek szamosujvári körünket illetőleg Voith Gergely és Páll Kristóf; az udvarhelymegyeiben az igazában megcsontosodott erős veterán Pálfi Lajos; a korondiban Balázs tisztelendő és Csiki János; a homoródiban Farkas és Gyórfi; az udvarhelyvárosiban Hlatky Miklós és a miklósfalviban Sándor Lajos; az erdődében Bolkis György és Müller tisztelendő; a székesfejérváriiban Töltényi Antal; a kalotaszegiben Chorusz és Szentgyörgyi; a négyfalviban Gyurka József; a m.-ludasiban a sok kiváló közt Benkő Benedek és Horváth János és a többiben s úgy a már említettekben is még igen sokan, egész odaadással működő kedves társaink s minden esetre szintén a legelsőök közt a Gondviselés által egyesületünknek adott s hazarészünk különböző pontjain őrtüzekként világoló vidéki vál. tagjai.

De nem szólok másokról s talán itt sem kell vala személyeskednünk, mert hisz fölsorolni abból a 12 százból azt a sok jelest, képtelenség még gondolatnak is, — eléggé kifárasztván jelentésünk már is a tisztelt közgyűlés igen tisztelt tagjai türelmét. Engedjék meg hát a névszerint nem említett, de különben igen érdemes többi társaink e kis személyeskedést! mert vannak, a kik még az említetteknel is határtalanul nagyobb érdemeket szereztek, mint pl. elnökök, védnökök, pátronusok stb. stb., de a fölsoroltaknak ezáltal — mint szokták mondani — rúdasoknak tiszteletdíjaikat akartuk utalványoztatni a közgyűlés által a multra, mint köri igazgatók, titkárok és pénztárnokoknak, s jövőre pedig tisztelettel figyelmeztetni, hogy — csak tovább, tovább!...

Ezekben be is rekeszthetnők jelentésünket, ha ennek elolvasása egész ideje alatt azzal nem tépelődött volna lelkünk, hogy

hova is kellett volna beilleszteniünk a most következő részt? Igen jó helye lett volna — tudjuk — amott mindjárt jelentésünk elején. Igen helyesen, szólhattunk volna épen a nyár szaka táján, minthogy tulajdonképen akkor is történt. De fokozni akartuk tisztelt hallgatóink figyelmét, s minthogy egyletünk életére nézve ez a dolog mégis egyetlen a maga nemében s különben is épen az egyleti év végén, jan. 1-én csattantatott el e világra (értem méhészeti világunkat) — szóló nagy cselekedet, úgy véltem, hogy szerény jelentésem is a végén csattanjon.

Szólnom sem kellene talán már többet, — hisz világosan áll mindannyiunk előtt már a kép, melyet a tisztelt szerkesztő kedves Közlönyünk mult évi utolsó számában igazi újévi ajándékkül lelkünk elé tárt a »Három nap Kolozsvártt« című cikkben.

Jól mondja a deák: ora et labora! (imádkozzál és dolgozzál) s megsegít az Isten. Jókaink meg, hogy: »a ki dolgozik — imádkozik!«

E pár mondat teljes világot vet eddigi egyleti életünkre. Munkánkat észre vette az, a ki ma a mi világunk legeslegelső csillaga. S ez a csillag, csodálatos! nyugatról jött július 17-én s 3 napon keresztül tündökölt kis Erdélyünk hajléka fölött, — s hogy ne csak dicső sugarait érezzük, közénk szállt, mint pár ezredév előtt ama világboldogító lelki mester, s itt velünk ett, ivott, — talán csupán azért, hogy észrevétesse velünk, hogy mi a különbség közöttünk és közte, kit az égiek csókja ihletett. — Sötért értem! Ide kell nevét írnom, kérve tisztelt szerkesztő barátomat, hogy valahányszor ezt kiszedeti, különböztesse meg más gyarló méhészek neveitől már nagyság (kövérség) tekintetében is.*

Sötér Kálmán az, mélyen tisztelt közgyűlés, a ki halálával birtokosává ígerte tenni egyesületünket amaz aranyból, ezüstből drágább kincsnek, az egész földkerekségén páratlanul álló könyvtárnak, a melyet ő tulajdonképen előbb említett remek művében, »A méh és világa«-ban teljesen földolgozott.

Kérjük a Mindenhatót, mélyen tisztelt közgyűlés, hogy e kincsek mostani birtokosát, — a kit mi úgy is már mindenestől, tes-

* Ismerve a szóban levő nagy férfiú szerénységét, t. titkár barátunk felhívását nem teljesíthetjük. A megkülönböztetés a jeles cikkek szellemében van s az igen helyesen esetelt elismerésben, melylyel adózunk Sötérnek.

Szerk.

testől-lelkestől bírnak ugyanis mint barátot, úgy is mint együletünk örökös tiszteltbeli tagját, — hogy nyújtsa e drága életet még igen hosszúra s adjon az ő nagy lelke hüvelyének megviselt gyenge testének erőt, tartós egészséget! S a mint ígéré is tegnapi levelében, hogy február folytán ismét meglátogat, hozván ő nyomda alá rendezendő »Méh és világát«, s őtet pedig a méhek és irántunk való lángoló szeretete, — várjuk ez ismétlendő drága napokat igazi lelki vágygyal, s mondjunk már ez alkalommal hosánát!

Legyen áldott az Úr, a ki nekünk adta!!!

Szentgyörgyi Lajos,

főtítkár.

Vegyesek.

— *Műlépgyár Kolozsvártt.* Örömmel értesítjük tagtársainkat és a méhészet barátait, hogy elvégre sikerült a tervezetbe vett **műlépgyár** kérdését megoldani; a műlép-gyárat az Erd. r. méh. egyület tényleg megalapította. A gyár **működését** ez év tavaszán okvetlenül megkezdi. A gyár-üzem oly széles alapokra lesz fektetve, hogy előreláthatólag az összes hazai s még külföldi keresletnek is meg fog felelni. A gyár vezetésével és igazgatásával a méhészközönség előtt előnyösen ismert **Csiki János József** tagtársunk lesz megbízva, kinek eddigi kitünő műlépei úgy a hazai, mint a külföldi méhészeknek nemcsak a figyelmét vonták magukra, hanem teljes elismerést is vívtak ki. Figyelmeztetjük tehát t. tagtársainkat, hogy műlép-szükségletük fedezéséről idejekorán gondoskodjanak és megrendeléseikkel ne késsenek. Megrendelések: „Az erdélyrészi méhész-egylet műlépgyáranak“ főtér, 31. szám czimzandók.

— *Jó szerszámokat* készít a méhészek számára Kun Mátyás Kolozsvárt. A kezeink között levő darabok kiváló gonddal és a czélnak teljesen megfelelően vannak szerkesztve. A keretfogó ára: 1 frt 50 kr., a kupulókés 50 kr., az oldaltisztító és horog 60 kr. Ezekről elmondhatjuk, hogy a jó nem drága.

— „*Mit tartunk a Neiszer-kaptár és kezelésmód felől?*“ Külön lenyomat a »Méh. Közlöny«-ből. Irta Sötér K. Kapható szerkesztőségünknel. 20 kr. beküldése mellett (a mit legczélszerűbben 4 drb postabélyegnek a levélbe zárásával eszközölhetni) díj-

mentesen küldetik meg. 10 drbért külön postadíj nem számítatik s à 15 kr. szállítatik, szintén díjmentesen. Az épen most — a tavaszfelé — jól megszívlelendő munkát a méhészeknek melegen ajánljuk.

— *A Bodor-féle kaptárokról.* Sajnálattal tapasztaljuk, hogy vannak vidéki úrak, kik az ügy meritumába kellő tájékozottság nélkül olyan nézetben vannak, hogy a kolozsvári m. k. fogházban készült u. n. Bodorféle kaptárok üzleti tekinteteből árusítatnak az ismert olcsó árban. Tájékoztatásul ezennel tudomására hozzuk a megrendelőknek, hogy ezután a fogház felügyelősége csak azoknak szállít kaptárokat, kik az erd. r. méhész-egylet igazgató választmányja által, mint tagok jeleztettek. Mert a dolog úgy áll, hogy a jelzett kaptárok a méhészet terjesztésére való tekintettel szállítatnak 1 frt 50 kr., illetve 2 frtéért, tehát oly árban, melyért azt másutt kiállítani nem lehet. A cél — ismételjük — a méhészet terjesztése s ez uton a közgazdasági érdekek előmozdítása. Midőn ezt t. olvasóinknak tudomására hozzuk, kérjük egyuttal a t. megrendelőket, ezek között különösen a t. méhészeti vándortanító urakat, különösen pedig V. Nagy Zsigmond méhészeti vándortanító urat is, hogy az itt irottakat szíves tudomásul venni méltóztassanak.

— *Egy új négyes kaptárt* mutatunk be a jövő számban t. olvasóinknak, melyre a figyelmet már előre is felhívjuk.

Pénztárnok nyugtázása.*

I. Egyletünkbe belépett új tagok:	Orsz. gazd. egylet, Bpest	Budai János
a) Tiszteletbeli tagok:	Prónay Albert	Budai Lőrincz
	Sipos György	Csáki János
	Szentgyörgyi István	Csuka Mátyás
Gr. Bethlen András	Tordai Samu	Deák Sándor
Gebhardt Döme	Varga Ferencz	Esztegár Kajetán
Vámoosy Mihály.	d) Köri tagok:	Felföldi Elek
b) Alapító tagok:	Balla Pál	Főző József
Lázár Ödön	Bede Károly	Friedmann Hermann
Lázár Ödönné	Benkő Benedek	Gaal Mihály
c) Rendes tagok:	Benkő Lajos	Gaudi András
Dr. Czinczér Jakab	Gr. Bethlen Sándor	Gombássy Gyula
Dr. Klatrubez Gyula	Bihari Zsigmond	Gyurka József

* Ezen rovatot t. tagtársaink saját érdekükben is figyelemmel kíséрни sziveskedjenek.

Szerkesztésért felelős: **Turcsányi Gyula.**

Nyom. Gámán J örök. Kolozsv.